

Bør Juryen fastsætte Straffen?

(Revue pénitentiaire, Marts 1908, oversat af Adolf Goos).

Den forhenværende Deputerede, Statsadvokat ved Paris's Overret Corentin Guyho har, støttende sig til sin personlige Erfaring, underkastet et Spørgsmaal, der længe har været Genstand for offentlig Drøftelse, en Undersøgelse, nemlig om man bør overlade Juryen at fastsætte Straffen, efter at den har taget Bestemmelse om den anklagedes Skyld. Forfatteren udtaler sig bestemt til Gunst for denne Reform af vor kriminelle Lovgivning. Flere af de Grunde, han anfører, kan imidlertid bestrides. Utvivlsomt er der i Strafferetten en Tendens til mere og mere at individualisere Straffen, saaledes at der ved dennes Fastsættelse, der tidligere skete ganske objektivt, nu bør tages subjektive Hensyn. Sikkert er det, at fra det dobbelte Synspunkt, hvorunder Straffen begrundes, frembyder en og samme Forbrydelse ikke de samme Farer for Samfundet, eftersom den begaas af det ene eller det andet Individ. Hvadenten Straffen betragtes som Afskrækkelse eller som en Soning af Forbrydelsen, bør den være mere eller mindre stræng efter den domfældtes mere eller mindre forbryderske Karakter. Men er det bevist, at Dommerstanden er ude at Stand eller lidet tilbøjelig til at foretage denne Individualisering?

Paa den anden Side, siger Hr. Corentin Guyho, er Juryen modtagelig for Paavirkning og skifter let Sind. Snart er den overdreven mild, snart altfor stræng, ligesom selve den offentlige Mening, hvoraf den er et Udslag. Deraf følger »en stødende Ulighed i Straffens Udmaaling, en Ulighed, der er i Strid med den absolutte Retfærdigheds Idé, og som giver Forbryderne Mod og følgelig er skadelig for Samfundets Sikkerhed.«

Kan denne Mangel paa Ligevægt siges at tale til Gunst for en Udvidelse af Juryens Myndighed, og tror man, at dens Afgørelser pludselig vilde blive fornuftigere, hvis man betroede den at fastsætte Straffen? Skønt Forfatteren er af denne Anskuelse, er det tværtimod maaske snarere at be-

frygte, at Udmaalingen af Straffen, ligesom Erklæringen om Skyld eller Uskyld, vilde komme til at bære Præg af den Mangel paa Sindsligevægt, som Hr. Corentin Guyho gør opmærksom paa.

Det, der i Virkeligheden undertiden medfører uforsvarlige Frifindelser, er, at Juryen synes, at der intet Forhold er imellem Straffen og den Gærning, hvorfor den tiltalte drages til Ansvar, men dette Spørgsmaal vedrører ikke Juryen eller Grænserne for dens Myndighed, men derimod Straffeloven selv. Selv om det blev overdraget Juryen at fastsætte Straffen, vilde under vor nuværende Lovgivning dens Myndighed altid, ligesom Dommernes, være begrænset af et Maximum og et Minimum, som Lovgiveren har fastsat. De samme Ulemper vilde vedblive at bestaa, eftersom Juryen allerede nu ved at gøre Anvendelse af Reglen om »formildende Omstændigheder« kan tvinge Dommeren til at nedsætte Straffen.

Hvorledes det nu end forholder sig med disse Kritiker, maa man tage Juryen, som den er, med dens Fordele og dens Ulemper. Man kan ikke forhindre den i at tænke paa den Straf, der skal ramme den domfældte, og at lade sig paavirke deraf. Selv om de anførte Grunde ikke maatte være tilstrækkelige til at gøre en Udvidelse af dens Myndighed berettiget, kan de paa den anden Side heller ikke berettige til at kaste Mistanke paa den og berøve den dens Dommerprærogativer. Naar man mener, at den er god nok til at tage Bestemmelse om den tiltaltes Skyld, hvorfor skulde den da ikke være i Stand til at fastsætte Straffen? Vi mener ikke, at den strax vilde blive en upaaklagelig Domsmyndighed, men denne Reform vilde i det mindste fremkalde en vis Sammenhæng i vor kriminelle Retspleje, som den savner for Øjeblikket, og i saa Henséende frembyder det af Hr. Corentin Guyho ydede Bidrag til Studiet af dette vigtige Spørgsmaal en betydelig Interesse. Det vil blive nødvendigt nøje at sætte sig ind i dette Bidrag, naar det uden Tvivl nærliggende Tidspunkt indtræffer, da dette Spørgsmaal skal undersøges og afgøres af det franske Parlament.

G. Frèrejouan du Saint.